

Arrest

nr. 113 081 van 29 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 oktober 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 oktober 2013 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende via een op 23 mei 2013 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 27 juni 2013 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissingen, die haar op 3 juli 2013 ter kennis werden gebracht, een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 22 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: [S., M.]

[...]

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 03/07/2013. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementen niet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene diende op 24/05/2013 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 27/06/2013 en deze beslissing werd hem betekend op 03/07/2013 met een met een bevel om uiterlijk op 03/08/2013 het grondgebied te verlaten.

Betrokkene werd op 03/07/2013 door de gemeente van Sint Truiden geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

*Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.
(...)”*

Dit is de eerste bestreden beslissing

1.4. Op 22 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: [S.M.]

[...]

nationaliteit: India

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22/10/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

o1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☐ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 03/07/2013.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt bij wijze van exceptie op dat de verzoekende partij op 25 oktober 2013 reeds een verzoekschrift indiende om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de in casu bestreden beslissingen te vorderen en deze vordering bij arrest nr. 112.946 van 28 oktober 2013 werd verworpen, zodat voorliggend beroep in toepassing van artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet als onontvankelijk moet worden afgewezen.

Verzoekende partij betoogt dat het arrest nr. 112.946 van 28 oktober 2013 werd genomen met toepassing van artikel 39/59, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij nooit rechtsgeldig in kennis werd gesteld van de dag en het uur van de terechtzitting.

Uit een verificatie van het dossier in de zaak met rolnummer 138 987 blijkt dat er een materiële vergissing gebeurde bij het verzenden van de oproeping per faxbericht voor de terechtzitting op 28 oktober 2013 en verzoekende partij hierdoor niet op de hoogte was van de zittingsdatum.

Gelet op de ontstane overmachtssituatie en de nood om te voorzien in een effectieve rechtsbescherming kan in casu geen toepassing worden gemaakt van de in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde onontvankelijkheidsgrond.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat een repatriëring voorzien is. Gelet op het feit dat verwerende partij bevestigt dat verzoekende partij op 30 oktober 2013 zal worden gerepatriëerd staat het uiterst dringend karakter van de vordering in casu niet ter discussie.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van *“het Terugkeerbesluit”*.

Zij onderbouwt dit middel als volgt:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de bestreden beslissing motiveerde door te stellen dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de in artikel 2 vereiste documenten, dat betrokkene op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum, dat betrokkene de reglementering niet respecteert, dat het weinig waarschijnlijk is dat betrokkene vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel dat hem zal afgeleverd worden en dat betrokkene manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie;

Terwijl de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratie[er]ve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding

toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt: Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen;

Terwijl de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze;

Terwijl het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief bevat op grond waarvan deze werd genomen;

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing de bestreden beslissing geenszins schraagt ofwel niet afdoende is;

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624);

Terwijl verzoekende partij niet uitgeprocedeerd is: het bevel waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, nl. BGV dd. 3 juli 2013 (eerste bevel dat hem werd betekend) maakt het voorwerp uit van een hangende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Terwijl aldus het onjuist is te stellen "...Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 03.07.2013...", zoals de bestreden beslissing het formuleert gezien verzoekende partij de gegrondheid van het afleveren van dit bevel in vraag stelde door beroep aan te tekenen;

Terwijl daarenboven verzoekende partij reeds weken geleden begonnen is met het opvragen van de nodige documenten met het oog op het voltrekken van een huwelijk te Sint-Truiden met zijn partner, mevrouw [N.N.] (stuk 2);

Terwijl verwerende partij op de hoogte is van het feit dat verzoekende partij een gezin vormt met mevrouw [N.N.] maar geen rekening heeft gehouden met deze gekende elementen;

Terwijl immers in de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op datum van 24 mei 2013 en reeds afgehandeld bij beslissing d.d. 27 juni 2013, uitdrukkelijk melding werd gemaakt dat bij een eventuele terugkeer betrokkene onrechtmatig gescheiden zal worden van zijn partner [N.N.];

Terwijl er sprake is van een gezinsband tussen verzoekende partij en zijn partner, zodat de bestreden beslissing een schending betekent van het respect op het familie- en gezinsleven van verzoekende partij;

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geenszins gerechtigd is een verwijderingsmaatregel te bevelen;

Terwijl verzoekende partij aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze en met overschrijding van de ruime appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt overeenkomstig de Vreemdelingenwet;

Terwijl in het Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden het hiernavolgende wordt gesteld:

"...

Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen
..."

Terwijl de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel een schending van het respect voor het privé- en / of familie- en gezinsleven zal zijn (artikel 8 EVRM);

Terwijl bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en / of familie- en gezinsleven de Raad zich dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudi / Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz / Oostenrijk, § 24 [...]);

Terwijl artikel 8 van het EVRM het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven' definieert;

Terwijl beide begrippen autonome begrippen zijn die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Terwijl het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz / Duitsland, §29);

Terwijl de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, een feitenkwestie is;

Terwijl bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, rekening moet worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. Het samenwonen, de ouder-kind band dat verzoekende partij heeft ten aanzien van het minderjarige kind van zijn partner;

Terwijl aangaande het aangevoerde gezinsleven in België dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij aantoont dat hij met zijn partner, nl. [N.N.] en diens kinderen, een gezinsleven heeft en dat er een band van afhankelijkheid bestaat (de woonstcontroles naar aanleiding van de aanvraag 9 bis bevestigen een samenwoning gedurende een geruime tijd);

Terwijl verzoekende partij immer steeds en ononderbroken heeft samengewoond op hetzelfde adres met zijn partner en haar kinderen;

Terwijl aldus bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden, en zulks in strijd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met het hoger belang van het gezins- en familieleven;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen (motiveringsbeginsel), schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 in zich draagt;

Terwijl de bestreden beslissing eveneens in strijd is met het Terugkeerbesluit werd genomen;

Terwijl bij het bepalen van de duur van een inreisverbod DVZ een evenredigheidstoets moet doen en desgevallend rekening houden met het gezinsleven van de betrokkene: als dat niet blijkt uit de motivering, kan de RvV de hele bijlage 13septies schorsen waarin ondermeer een inreisverbod werd opgelegd;

Terwijl niet kan ontkend worden dat hier geen rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij, hoewel dit reeds werd vermeld in de aanvraag om machtiging tot verblijf: de bestreden beslissing vermeldt niet over dit gezinsleven;

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een inreisverbod met een duur van drie jaar oplegt in volgende gevallen:

- beslissing tot uitwijzing voorziet geen termijn voor vrijwillig vertrek*
- betrokkene geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerdere uitwijzingsbeslissing;*

Terwijl de beroepsprocedure tegen het eerder genomen bevel om het grondgebied te verlaten nog hangende is, zodat niet kan besloten worden dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel;

Terwijl verwerende partij een inreisverbod heeft opgelegd zonder rekening te houden met de humanitaire redenen, in casu wanneer een procedure tot gezinshereniging opgestart werd;

Zodat overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling kan worden besloten omdat er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en omdat aangetoond werd dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;”

3.3.2. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoekende partij de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen inhoudelijk in vraag stelt voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt dat verwerende partij niet kon motiveren dat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten gelet op het feit dat zij dit bevel aanvocht bij de Raad. Het gegeven dat verzoekende partij een beroep instelde tegen het haar op 3 juli 2013 betekende bevel om het grondgebied te verlaten impliceert evenwel niet dat verzoekende partij tot enig verblijf in het Rijk was toegelaten of gemachtigd en verwerende partij in een latere beslissing niet vermocht te verwijzen naar het feit dat aan voormeld bevel om het grondgebied te verlaten geen gevolg werd gegeven.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat bijgevolg prima facie niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden geduid dat er geen stukken voorliggen waaruit zonder meer blijkt dat de relatie tussen verzoekende partij en N.N. en haar kinderen voldoende hecht is om te kunnen besluiten dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Zelfs indien evenwel zou dienen te worden verondersteld dat verzoekende partij effectief een gezinsleven heeft met N.N. en haar kinderen, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt.

Verzoekende partij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve prima facie niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat enig aspect van haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht.

Artikel 8 van het EVRM voorziet voorts niet in enige motiveringsverplichting (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verzoekende partij kan, nu verwerende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf te worden gemachtigd heeft behandeld en hierbij heeft geoordeeld dat haar relatie met N.N. geen reden vormde om deze aanvraag in te willigen, ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat verwerende partij geen oog had voor haar voorgehouden gezins- en familielevens. Er blijkt voorts niet dat verzoekende partij die meerderjarig is enig gezondheidsprobleem heeft dat verwerende partij in aanmerking had moeten nemen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

Waar verzoekende partij een schending van *“het Terugkeerbesluit”* aanvoert kan de Raad slechts duiden dat zij niet toelicht naar welke verdragsrechtelijke, wettelijke of reglementaire tekst zij verwijst, laat staan welke precieze bepaling van deze tekst zij geschonden acht, zodat dit onderdeel van haar middel onontvankelijk is.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3.4. De Raad benadrukt daarnaast, ten overvloede, dat verzoekende partij tevens in gebreke blijft om te voorzien van een uiteenzetting waaruit in concreto blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat het ontbreken van een dergelijke uiteenzetting evenzeer aanleiding dient te geven tot de afwijzing van haar vordering.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet, zal de beslissing over het rolrecht of de vrijstelling van het rolrecht desgevallend worden onderzocht in een later stadium van de procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

mevr. J. GHEYLE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

toegevoegd griffier

De griffier,

J. GHEYLE

De voorzitter,

G. DE BOECK